

→ [ENGLISH](#)

Profesör Dr Joseph Walsh: Klinik Sosyal Hizmet Uygulaması İçin Teoriler

Jonathan Singer: Bugünkü podkastımda klinik sosyal hizmet uygulaması ve teori arasındaki ilişkiye bakıyoruz. Virginia Commonwealth Üniversitesi Sosyal hizmet profesörü ve Theories for Direct Social Work Practice (Doğrudan sosyal hizmet uygulamasının teorileri) adlı kitabın yazarı (kitabın 2009'da ikinci baskısı yapıldı) Joseph Walsh, ile konuştum. Sosyal hizmet uzmanlarının neden uygulama ve teorileri öğrenmeleri gerektiği, gelişimsel ve kişilik teorileri arasındaki uygulama farklılıkları, teori ve model arasındaki farklılıklar ve neden çok fazla farklı uygulama teorilerinin olduğu konularını konuştuk. Teorileri bilmenin sosyal hizmet uygulamasını nasıl daha iyileştirdiğini, eklektik olmanın teoriden kaçınmak değil, ama teorileri iyi yoğurarak ve nasıl seçim yapacağını hangisini ne zaman kullanacağını bilme hakkında konuştuk. Şimdi eğer düzenli podkast dinleyicimiz iseniz bilirsiniz genellikle derim ki "şimdi podkastta falanca ile birlikteyiz" konuşumun ismini ve konuyu söylerim. Fakat söyleşiye başlamadan o teorinin birçok insanı rahatsız eden konulardan biri olduğunu kabul ediyorum. Sosyal hizmet öğrencilerinin sızlanmalarına, pratisyenlerin ellerini sallayıp omuz silkmelerine, bilim adamlarının tartışmalarına sebep olan o teori. Sanırım teorinin soyut oluşu, sosyal hizmet uzmanları arasında teorinin uygulama kalitesini geliştirmeye katkı sağlayıp sağlamadığına ilişkin fikir birliğinin olmayışı, araştırma ve politikalar bunda etkili olmaktadır. Şunu da itiraf etmeliyim ki teori konusu oldukça geniştir ve bu podkast tamamını kapsamaz. Fakat söyleşiye kaynak bağlamında birkaç dakika harcayarak teori hakkında bazı temel fikirler, farklı türdeki teorileri tesbit etme, ve sosyal hizmet uygulamasında teorinin artıları ve eksileri, araştırma ve ilkeler hakkında konuşacağım.

Teorinin tanımı

Sosyal hizmetin en iyi teori eleştirmenlerinden biri olan Bruce Tayer, 2001'deki makalesinde teoriyi geçmişe yönelik açıklamalar yapmaya ve geleceğe yönelik tahminlerde bulunmaya teşebbüslerde bulunmak olarak tanımlıyor. Bu sadece birçok tanımdan biri, ama bu tanıma seviyorum çünkü teorinin iki fonksiyonunu sunuyor, birisi açıklamak ya da anlamamıza yardımcı olmak, birşeyin niçin olduğuna dair bize anlayış kazandırmak. Örneğin; çocuklarını ihmal ettiği için çorukları çocuk esirgeme kurumu tarafından alınan bir kadınla çalışıyorsunuz. Bu olay neden oldu? Onunla görüşmeniz boyunca nasıl bir anne olunacağını kendi anne-babasını izleyerek, bunun yanı sıra çevresindeki insanlardan öğrendiği ortaya çıkar. Bu bilgi önemli mi? Albert Bandura'nın sosyal öğrenme teorisine göre insanlar diğer insanları izleyerek davranışları öğrenirler. Bu kadın anneliği çevresinde gördüklerini model alarak öğrendi. Bu bize teorinin ikinci fonksiyonunu açıklıyor, yani gelecekte ne olacağını tahmin etmek. Yine bu örnekten hareketle sosyal öğrenme teorisine göre tahmin edebiliriz ki iyi anne modeli olursak bizi izleyen danışan(müracaatçı)nın da nasıl iyi anne olunacağını öğreneceğini yordayabiliriz.

Ancak kendinize şöyle sorabilirsiniz, orada annelik için sadece davranıştan daha fazlası yok mudur? Evet. Ve bu bize sadece tek bir teoriye bağlı kalarak insan davranışlarını açıklamayı ve kehanetlerde bulunmayı önerir. Bazı teoriler açıklamak için kullanışlı olurken bazıları da önceden tahmin etmede kullanışlı olmasına rağmen bütün teorilerin sınırları vardır. Teorilerin bilgilendirilmiş alıcısı olmanın anlamı farklı teorileri çeşitlerini bilmek ve sayıltılarını belirli bir şekilde uygulamak anlamındadır. Kısaca farklı teori türlerini konuşalım.

Teorilerin türleri

Klinik Sosyal hizmet uzmanlarının bilmesi gereken kişilik ve uygulama teorisi gibi birçok teori türü vardır. Sosyal hizmet öğrencileri gelişim teorisini İnsan davranışı ve sosyal çevre derslerinde öğreniyorlar. Gelişimsel teorisinin bazı örnekleri Piaget'in kavramsal gelişim teorisi, Kohlberg and Gillian'ın ahlak gelişim teorisi, ve Erik Erickson'ın psikososyal teorisidir. Gelişim teorileri bazı insanların bazı şeyleri neden hayatın belirli aşamalarında yaptıklarını anlamada faydalı olabilir. Kişilik teorileri kişisel özellikler, içe dönük ya da dışa dönük kişilik, ya da başat, pasif gibi insan davranışlarını açıklar. Fakat ne gelişim teorisi ne de kişilik teorisi sizin uygulayıcı olarak yardım için ne yapabileceğinizi söylemez. Bunun için uygulama teorisi geliyor (önem arz ediyor). Uygulama teorileri çoğunlukla gelişim ve kişilik teorilerinin öğeleri ile uyumsuz, ama bazı kişiler neden belirli problemlerinin varlığına ve o problemleri nasıl çözeceğimize odaklanır. Nasıl ve niçin uygulama teorisine göre değişir.

Uygulama teorileri 4 ana kategoriye ayrılır, psikodinamik, bilişsel-davranışsal, insancıl, ve postmodern. Eğer bu podcasti 1950'de kaydetseydim sadece teknolojik deha değil, ama Freud'un psikoseksüel teorisinin çeşitliliklerini de özellikle konuşuyordum. 1970'lerde sosyal hizmet uzmanları psikodinamik, bilişsel-davranış ve insancıl teoriler arasında seçim yapabiliyordu. 1980'lerde postmodern teoriler popüler oldu. Bu kategoriler kapsamlı değil, fakat bey tedavilerinde genellikle uygulama teorileri için dikkate değer. Bu dört kategorideki uygulama teorilerinin her birini tanımlamaya birkaç dakikamı daha ayıracağım. Bu kategoriler hakkında daha fazla öğrenmek istiyorsanız diğer podcastlarımızı dinleyebilir, ya da Coady ve Lehnan, Malcolm Payne, ya da bugünkü konuşum, Joe Walsh tarafından yazılan sosyal hizmet uygulama teorileri kitaplarını okuyabilirsiniz.

Psikodinamik teori. Bu teoriler, dürtü ya da id psikolojisi, ego psikolojisi, nesne ilişkileri, ve kendilik psikolojisi, bunların kökleri Freud'un çalışması ve bu teorideki inanış şu ki şu anki problemler çocukluk travmalarına kadar iner ya da gelişimsel problemlere dayanır. Güncel psikodinamik yaklaşımlar, kısa psikodinamik terapi içyüzüne yönelmeyi vurgular ama gerçek durumu yorumlamaya odaklanır.

Bilişsel davranışsal teoriler. Bilişsel ve davranış teorileri farklı geliştirilmelerine rağmen, genellikle aynı ana kategorinin parçası olarak addedilirler, çünkü uygulamada davranışsal müdahaleler çoğunlukla bilişsel bileşenlere sahip ve çoğunlukla bilişsel müdahaleler davranışsal bileşenlere sahiptir. Geçmişe odaklanan psikodinamik teorisinin aksine bilişsel-davranışsal teoriler şimdiye odaklanarak gelecekteki davranışları değiştirmeyi hedeflerler. Her nasılsa bilişsel-davranışsal teoriler şu anki düşünsel ve davranışsal problemlerin sık sık geçmişte köklerinin olduğunu da kabul eder. Bugünün bilişsel-davranışsal terapistleri terapi ilişkisinin değişme sürecinin merkezi olduğu konusunda aynı fikirde olmalarına rağmen, Albert Ellis ve Aaron Beck orijinal

yazımlarında terapötik ilişkiyi daha çok öğretmen-öğrenci ilişkisi şeklinde terapistin danışana (müracaatçıya) düşünme ve davranış yollarını öğretmesi olarak tanımlıyorlardı.

İnsancıl. Bu kategorideki uygulama ve teorilerin kökleri Carl Rogers'ın çalışmalarına dayanır. Rogers insanların potansiyellerini ortaya koyabilmeleri için tüm kaynakların seferber edilmesi gerektiğine inanır. İnsancıl terapiler terapötik ilişkiyi değişimin merkezi olarak görür. Müracaatçıda değişimin gerçekleşmesi için terapistin otantik, saydam (güvenilir), ve anlattıklarını dinleyicinin zihninde şekillendirebilme becerilerine sahip olması gerektiğini söyler. İnsancıl terapiler geçmiş ve geleceğe küçük vurgular yaparak ana (şimdi) odaklaşır.

Postmodern. Bu kategorideki uygulama teorilerinden en dikkate değer olanı Michael White and David Epston'un anlatı (narrative) terapisi. Postmodernistler gerçekliğin bir sosyal yapı olduğuna inanırken, terapötik ilişkiyi değişimin merkezi olarak kabul ederler. Postmodern yaklaşımlar etiketlemenin birincil faydasının "işlev bozukluğu" gibi davranış örüntüleri etiketlemeden yücelteceğini tartışırlar. Bu yolla alışlagelmiş sosyal servisler, tıbbi model, ve en önemli tedavi yaklaşımları onlar tarafından kontrolde tutmak için kullanılan araçlardır.

Bu kategorielrin her biri, spesifik uygulama teorileri daha fazla geniş ya da dar alanda deneyimleri kapsamayı denerler. Örneğin geleneksel Freudcu psikoanaliz büyük kapsamlı bir teoridir ve bütün insanları kapsayacak şekilde her durumu açıklamayı dener. Aksine kişilerarası psikoterapi daha çok uygulama modelidir ve psikodinamik teorideki fikirleri kullanır, ama müdahaleci ve zaman çerçevesi hakkında çok dar bir varsayımla.

Teoriye karşı tartışmalar

Şimdiye kadar teoriyi tanımladım, teori tipleri ve teorilerin spesifik kategorileri hakkında konuştum. Açıkcası Joe Walsh ile söyleşiye başlamadan önce söylemek istediğim son şey uygulama teorilerini zorlayan 3 karşı tartışma var.

Birincisi, sosyal hizmet değerlerinden türetilen insan durumu hakkında sosyal hizmetin varsayımlarına dayanan yegane sosyal hizmet uygulama teorisi yoktur. Bir saniye, sistem teorisine ne oldu dersiniz, ekosistem teori uygulama teorisi değildir; o bir çerçevedir. Katherine van Wormer, insan davranışı ve sosyal çevre adlı kitabında not ettiğine göre sistem teorisi pratikte araştırmak (doğrulamak) için çok geniştir. Ekosistemler kuramı sosyal hizmet uzmanlarına kişinin yaşamı üzerindeki geniş etkilerini hatırlatır, ama nasıl müdahale edileceğine dair klavuzluk etmez.

İkincisi, çoğu uygulama teorilerinin çeşitli kesimler ile kullanmak için sınırlı ampirik desteği vardır. Pratik birkaç yaklaşımdan biri dezavantajlı sosyal yapıya odaklanan anlatı (narrativ) terapi bir sosyal hizmet uzmanı olan Michael White tarafından geliştirildi.

Üçüncü argüman, teoriye karşı sınırlı miktarda ampirik destek, uygulama teorileri için müracaatçıda anlamlı değişim faktörü. Joe Walsh'ın bu söyleşide referans olarak

başvurduğu Jerome Frank 4 genel faktörden söz eder; terapödik ilişki, genel terapödik prosedür, iyileşme ve müracaatçının problemine ilişkin inancı, terapödik değişime sebep olma. 2001 yılında Burce Wampold yayınladığı bir psikoterapinin meta-analizi çalışmasında Frank'i doğru (haklı) buldu. Onun bütün pratik yaklaşım çalışmalarının bilinen tedavi yaklaşımlardan çok daha faydalı olduğu ve değişim yarattığı sonucuna vardı.

Bunların oldukça pratik teoriler için iyi sebepler olduğunu, belki de podcastin gerisini dinlemeye ihtiyacınızın olmadığını düşünüyor olabilirsiniz, ama ben dinleyin derim çünkü sosyal hizmette teoriye karşı eleştirilere rağmen gerçek şu ki birçok insan teoriyi tartışıp sonra karşı çıkarken Joe ile söyleşi harika. İyi bir sosyal hizmet uzmanı karar vermeden önce çok fazla bilgiye sahip olacak...

JONATHAN SINGER: Joe, bugün burada podcastta olduğun ve bizimle teoriler ve sosyal hizmet uygulamaları hakkında konuştuğun için çok teşekkür ederim. Birinci sorum neden sosyal hizmet uzmanları teorileri öğrenmeli?

JOSEPH WALSH: Evet, bence bir teori anlamı çok karmaşık bir davranış dışında sadece bir yoldur ve kendi özünde insan davranışlarını sadece bir perspektif veya "lens ki incelediğimiz şeyi daha iyi görebilmek bakımından daraltıp görmek istediğimiz şeye odaklaşabiliriz" insanları ve onların deneyimlerini en iyi şekilde anlamamıza yardım eder. Kafa karıştırıcı deneyimleri anlamamızın yoludur. Bilincinde olarak ya da olmayarak herkes teorik perspektiften hareket eder. İnaniyorum ki sosyal hizmet uzmanı için teoriyi bilmek önemlidir, çünkü uygulamada, kendi inançlarını öğrenirler, insanlar ve problemlerin gelişimi hakkında varsayımlarını öğrenirler, ve insanların değişmesi için nasıl yardımcı olacaklarını öğrenirler. Daha başında belirtiyim, herhangi bir teoriyi en iyi ya da diğerlerinden daha iyi olarak önermeyeceğim. İnaniyorum ki sosyal hizmet uzmanları ustalıkla herhangi bir teoriyi en iyi şekilde müracaatçıları için uyarlayacaktır.

JONATHAN SINGER: Kitabının tamamı uygulama teorisi hakkında ve merak ediyorum. Uygulama teorisi sosyal hizmet uzmanlarının öğrendiği gelişim teorisi ve kişilik teorisi gibi diğer teorilerden nasıl ayrılır?

JOSEPH WALSH: Evet, sanırım gelişimsel teori ki onu öğrencilerimiz insan davranışları ve sosyal çevre derslerinde öğreniyorlar, insanlar nasıl geliştiği, insanları düşünmeye iten sebepler neler olduğu, insanların neden belli şekilde davrandıkları, insanların yaşamlarındaki doğal değişimler hakkında olan kuramlardır. Kişilik teorisi, ki onunla ilgileniyorum ama uzmanlık alanım değil, kişilik nasıl gelişir? Kişilik nedir? kişilikler akışkan mı yoksa katı mıdır? Uygulama teorisi benim görüşüm şu yönüyle farklıdır. İnsanların değişmek istediklerinde değişimi gerçekleştirebilmeleri için onlara nasıl yardım edebileceğimize dairdir. Müracaatçı ile konuştuğumuz ya da yaptığımız şey ne ise o onlara değişimi istedikleri yönde gerçekleştirmeleri, değişmek istedikleri ne ise onu değiştirmeleri için yardım edebilir. Dolayısı ile diğer iki çeşit teori ile farkı budur.

JONATHAN SINGER: Uygulama teorisi ile uygulama modeli arasındaki fark nedir?

JOSEPH WALSH: Uygulama teorisi çok genel, temel ve soyut şeydir. Uygulama teorilerinin çoğu (hepsi olmamakla birlikte) insan gelişimi hakkında fikirler içerir. Problemin nasıl geliştiği, insanların nasıl değiştiği, ve sosyal hizmet uzmanının insanların değişimine nasıl yardım edebileceği hakkında fikirler içerir. Ama model daha dardır. Uygulama modeli uygulama teorisinin sunduğu belirli fikirleri alıp belli bir müracaatçı grubuna uygular. Örneğin, kişiler arası teorimiz var ki o aslında benim görüşüm, o bir uygulama modelidir çünkü fikir psikodinamik düşünceden ve bilişsel-davranışsal düşünceden alınmıştır ve onları uygulayarak insanların ilişkisel problemlerini nasıl çözebileceklerine ilişkindir. Böylece, o diğer iki teorinin daha dar uygulanmasıdır. Diğer biri diyalektik davranış terapidir ki bugünlerde çok yaygın olarak madde bağımlıları ve kişilik problemleri olan bireyler için kullanılıyor ve bu da fikirleri bir çift teoriden alır ve belli tür müracaatçı grubuna uygular ve o teorilerin uygulamalarına cevap vermeye yatkın olduğuna inanır. Kişiliğe gelince, uygulama kariyerimin en önemli kesimini şizofreni gibi şiddetli ruhsal hastalığa sahip müracaatçılarla çalışarak geçirdim. Ve onlarla çalışırken ego psikolojisini kullanmayı tercih ediyorum. Bunu bir model olarak adlandırmak istiyorum, çünkü inanıyorum ki birisi şiddetli ruhsal hastalığa sahip olduğunda müracaatçı-uzman ilişkisi çok çok önemlidir, çünkü bu tür müracaatçılar ilişki ve güven geliştirme ile ilgili probleme sahipler vs. Dolayısı ile ilişkide kullanmak için ego psikolojisinden bazı fikirler alırım, ve bu tür kişilerle çalışırken özel itina gösteririm. Bütün teoriyi kullanmıyorum, bütün psikodinamik fikirleri sıralamıyorum, sadece bir parçasını kullanıyorum. Ve birçok davranış tekniğini kullanıyorum ki o başka teorik perspektiften gelir, ama ben onu da bu grup için faydalı buluyorum. Uyguladığım pratik modeli birkaç teoriden alınan fikirlerin daraltılmış uygulaması olarak adlandıracam.

JONATHAN SINGER: Uygulama teorisi ve uygulama modeli arasındaki fark; uygulama teorisi daha geniş ve uygulama modeli bir çeşit daraltılmış tanımlamadır. Ve uygulama modelleri için kişilerarası psikoterapi, diyalektik davranış terapisi gibi bazı örnekler verdiniz her ikisi de podkastımızda var. Sanırım sorularımdan biri neden sosyal hizmet öğrencilerinin okullarında öğrenmek zorunda oldukları çok fazla uygulama teorisi var?

JOSEPH WALSH: Daha önce de söylediğim gibi teori sadece insan durumunun karmaşıklığını anlamamız konusunda bize fikir verir. Ve onlarca yıldır insanlar bir çok yönden faydalı bulmaktadırlar. Psikodinamik teori oldukça eski bir teoridir ve tabii ki diğerleriyle karşılaştırıldığında belli bir kültür ve belli bir zaman dilimine aittir, ve sanırım birinin içinde yaşadığı kültüre bağlıdır, bizim yaşadığımız kültür mesela, insan davranışları hakkında kesin inanç ve varsayımlar geliştiririz. Bunlar zaman içinde değişir. bilişsel-davranışsal teori elliler ve altmışlarda çok popülerdi, birçok sebepten öyle inanılıyordu. Hey, bu id, ego, süperego çok şekilsiz ve soyut ve bu soyut fikirlere hayat veriyormuşuz gibi gözüküyor, fazla konsantre olmamalı mıyız ve insanların bilişsel düşüncelerine daha fazla mi odaklaşmalıyız? Tekrar, hiç bir teorinin "doğru teori" olduğunu sanmıyorum. Ego psikolojisini kısmen beğeniyorum çünkü ilk onu öğrendim. Yetmişlerde üniversiteye başladığımda hala çok popüler yaklaşımdı.

Vurgulamak istediğim birşey daha var teori kullanan için anlam ifade etmeli yoksa onlar için faydalı olamaz. İnanıyorum ki birçok teoriye sahibiz çünkü insan

davranışlarını canlandırmanın birçok yolu var ve bunların birçoğu zamanla ilişkilidir, kültürle ilişkilidir ve ötekiler belki de teoriyi üretenin kişiliği ile ilgilidir. Herkesin çok sayıda teorilerle çalışmasının kolay bir iş olduğunu düşünmezken üç ya da dört ile çalışmanın uygun olacağını düşünüyorum, doalyısı ile bunları anlamaya çalışacağız.

Birçok uygulama modeline sahip olmamızın nedeni, sanırım bu harika birşey, çünkü klinik sosyal hizmet alanı geliştirildi, "bağlanma sorunalrı"ni tanımladık, bunlar insanlar üzerinde hayatları boyunca oldukça şiddetli etkilere sahip, belki de yirmi otuz yıl önce bu kadar dikkat çekemeyebilirdi. PTSD (gecikmiş travmatik stres bozukluğu) seksüel travmaya bağlı olarak, ensest seksüel istismar, başlangıçta çok detaylı çalışıldı, sanırım yetmişler ve seksenlerdi. Sonra tabi ki kişilik bozukluklarına çok odaklaşıldı ve onlar hakkında çok şey öğrendik. İnsanın varoluşu ve davranışları hakkında çok çok kompleks şeyleri ve insanlar üzerindeki etkilerini öğrendik. Sanırım sosyal hizmette ve diğer alanlardaki çeşitli düşünürler hangi teori mevcut ise almalı ve araştırmalı mevcut grupla hangi açıdan faydalı olabileceğini tespate çalışmalıdır. Sanırım modellere sahip olmakla spesifik olarak hizmet vereceğimiz müracaatçı gurubunu tanımlamış oluyoruz bu da sebebin bir parçasıdır.

JONATHAN SINGER: Öyeyse, modeller spesifik ihtiyacı olanlardan geliştiriliyor, bu geniş yollardan süzerek almaları dünyanın çalıştığı gibi insanların çalıştığını anlatıyor gibi. Bilirsin, oradan birisi diyebilir ki uygulama teorileri bugünlerde IPT (kişilerarası psikoterapi), DBT (diyalektik davranış terapisi), hatta sorun odaklı terapi ya da motivasyonel mülakat gibi -ki bunların hepsi senin kitabında yer alıyor- uygulama modelleri kadar faydalı değil. Birisi teorinin önemi yok, o sadece çerçevedir, ne önemi var, derse ona ne söyledin?

JOSEPH WALSH: Sanırım, hepimiz teorik perspektiflerden çalışıyoruz, gene geriye gidecek olursak benim teoriyi tanımlamam bu. Öyleyse, biz profesyoneller olarak kendi farkındalığımızı insanlara yardım etmeye çalışmanın temellerini anlamayı kendimize borçluyuz. Birisi bana teorinin önemi yok derse -ki sıkça söylerler bunu bana- Sadece aynı görüşte değilim. Sanırım bu kişi bağlı olduğu gerçeğin farkında değil, gene, farkında olsunlar ya da olmasınlar bunlar kesin teorik perspektiflerdir.

JONATHAN SINGER: Sanırım bu çok ilginç, müracatılarınla çalışırken ego psikolojisi ve bilişsel-davranış teorilerini birlikte kullandığını söyledin. Senin fikrinde kesinlikle birçok değişik kuramsal perspektifle çalışılabilir. Bana öyle geliyor ki bugünlerde sosyal hizmet uzmanlarının çoğunluğu kendilerini seçici olarak adedebilirler, bunun anlamı belli bir teoriye bağlanmamak. Senin söylediklerinden anladığım, birisinin herhangi bir perspektifle gelmediği fikrinin gerçekçi olmayacağı, onlar sadece biriyle yaptıkları bir çeşit çalışma ve onlarla nasıl bireysel olarak karşılaştıklarına bağlı ve hepsi bu. Herkesin ne yaptıklarına bağlı olarak bir teorik temeli var. Eğer kuramsal seçicilik hakkında konuşacak olsaydın artı ve eksileri hakkında neler söyledin?

JOSEPH WALSH: kuramsal seçiciliğin artıları, birkaç teori hakkındaki bilgi birikimi ve ustalık ile, aynı zamanda model uygulamadaki bilgi birikimi ve ustalığı ve de hangi yaklaşımın çalıştığı müracaatçı ve müracaatçı sistemi için en uygun olduğu

konusundaki karar verme becerisine göre değerlendiririm. Mesela, sürekli şunu söylüyorum. Ben ego pskolojisini kullanmaya eğilimliyim, ancak birçok defalar müracaatçı ile çalışırken, onu bir kenara bırakıp davranışsal çalışma yapıyorum. Sanırım sınırlı sayıda teori arasından alışkın olduğunuzu seçmek artıdır.

Eksilere gelince, kuramsal seçici birçok insan diyelim ki, oniki teori arasından müracaatçıların ihtiyacının ne olduğuna bağlı olarak doğru olanı eleyip seçtiklerini düşünebilirler. Elemeyi yapan kişinin bütün yaklaşımları tam olarak tartıp durum için en doğru olanı seçme ihtimali tartışmaya açıktır (yanılma ihtimali fazla). Kuramsal seçici olmak komik derecede hassaslıktır. "Ooo, sanırım burada biraz anlatı terepisi yapacağım çünkü anlatı terapisi uygulanabilir gibi görünüyor". Şimdi, anlatı terapisi hakkında gerçekten çok bilgim yoksa, eğer süreci gerçekten anlamıyorlarsa anlatı terapisini kullanmayı deneyerek müracaatçı ile başarılı çalışma yapacağına dair sosyal hizmet uzmanına güvenmeyeceğim. Bir dakikalığına geri dönmeme izin verin. Anlatı terapisi tamamen diğer kuramsal perspektiflerden farklı olduğunun farkındayım ve kültürel kimlik ve etkisi hakkında tamamen değişik varsayımları var ve kişinin anlaması çok önemli, değilse sanırım müracaatçı ile yaptıkları şey anlamsız, müphem ve gerçekte olması gerektiği gibi bitmemiş, anlatı terapisinin hedeflerinden tamamen uzak bir şey olacaktır.

Aslında çözüm odaklı terapi hakkında meslektaşlarımla keyifli tartışmalarım var. Şimdi, model olarak görüyorum, teori olarak değil. Detaylı olarak hazırlanmadıkça öğrencilere çözüm odaklı terapiyi öğretmeye isteksizim, çünkü biraz çözüm odaklı terapi alırsan, geçmişini görmezlikten geldiğini anlarsın, sadece geleceğe bakarsın, müracaatçının hedeflerini görürsün ve bu hedeflerini gerçekleştirmeleri için fikirler geliştirmelerine yardımcı olursun. Kişisel olarak önemli olduğuna inandığım çok miktarda HBSE (Sosyal çevre ve insan davranışı) kavamını görmezlikten gelir ve kişisel olarak öğrenci ya da sosyal hizmet uzmanının çözüm odaklı terapiyi kullanmaya başlamadan önce anlaması gerektiğine inanıyorum. Konuyu dağıttığımı hissediyorum şimdi, ama sanırım benim temel olarak burada demek istediğim kuramsal olarak seçici olmanın eksisi (olumsuz yanı) eğer gerçekten çeşitli yaklaşımların temelde ne olduğunu anlamazsan yanlış yönlendirsin.

JONATHAN SINGER: Bunlar kuramsal seçiciliğin bazı olumlu ve olumsuz yanları, ama teorinin uygulamayı nasıl bilgilendirdiğini merak ediyorm eğer bir örnek verirsen.

JOSEPH WALSH: Tabi, bir dakikalığına aile teorisi hakkında konuşmak istiyorum, çünkü uygulama kariyerimin ilk on yılında aile uygulayıcısı değildim. Sonra aile çalışmacısı oldum ve o zaman fark ettim ki aslında aile kuramı hakkında çok fazla bilgim yok. Sonra bazı araştırmalar yaptım ve Murray Bowen'in "aile sistem teorisi"ni buldum ki ben onu sadece biraz daha özgünleştirmek için "aile duygusal sistem teorisi" diye adlandırıyorum, ve Minuchin'in yapısal aile teorisi. Bu iki yaklaşım benim için çok çok övgüye değer. Aile alanında nasıl çalışacağım hakkında düşünmeme çok yardımcı oldular. Şunu da söylemeliyim, aile duygusal sistem kuramını öğrendiğimde kendi hakkımda tamamiyle çok şey öğrendim çünkü bu yaklaşımda benim ailemin sorununun kaynağına çok iyi vurgu yapıyor gibiydi.

Fakat, şimdi burada Virginia Commonwealth Üniversitesi'nin bir bölümünde danışma merkezinde çalışıyorum. Birçok öğrencimiz ailelerinden uzak olmaları ve öğrenci olmalarından kaynaklanan birçok uyum problemleri ile bize gelirler. Bowen'in aile sistem teorisi, ailemizde öğrendiğimiz ve ailemizden ayrıldıktan çok sonra da kendimizle taşıdığımız bağlanma kalıplarını açıklamada bize yardım eder. Geldiğimiz aileden uygun şekilde ayrıldığımızı düşünürken, hala çok bağlı olduğumuzun (olabildiğimizin) farkında bile olmayabilir, görmezlikten gelme eğilimi gösterebiliriz. Öğrencilerle konuşmalarından çok fazla şey öğrendim ki onlar çok ciddi uyum problemleri ile çalışacaklar kendi ailelerinin geçmişleri hakkında, geçmişteki aileleri ile ilişkilerinin neye benzediği hakkında bazı fikirlere sahip olacaklar. Olumsuz aile deneyimlerinden çok hızlı bir şekilde mi çıkacaklar? Ebeveynleri, kardeşleri ile çözülmemiş problemler mi yaşayacaklar? O uygulamalarımda farklı fikirler, duygusal mahrum bırakma, kargaşa, hakkında düşünmem için harika bilgiler sunuyor. Bu tür öğrencilerle çalışmam, gene, bunlar şahıslar aile değil, *ama aile teorisi aslında her büyüklükteki müracaatçı sistemi için uygulanabilir*. Bu müracaatçılarla değerlendirmekten çok rahatım. Bu tür soruları çok net hissediyorum çünkü aile kökeni hakkındaki tezleri anlamak için çok zaman harcadım. Sanırım birine daha iyi yardım edebilmek için ilerlenecek uygun yolun hangisi olduğunu sağlamak bakımından daha iyi pozisyondayım.

Şimdi, aile teorisine ikinci örnek ve benim uygulamamın Minuçhin'in aile teorisi'nden nasıl bilgilendiği hakkında çünkü çok somut ve aileleri anlamama yardımcı oluyor, O bu yaklaşımını çoklu problemlerle ailelerle çalışarak geliştirmiştir. Orada birçok kaos, engellenme, birçok sorun var ve o tamamen elle tutulur yollarla ailenin yapısının nasıl olduğunu, ebeveyn-çocuk çatışmaları, ebeveynlerin birbirleri ile çatışmaları, bir kardeş sisteminin diğer kardeş sistemine karşı çatışmaları gibi aile merkezli yapısal problemleri olan uygun insanlara yardım etmeyi dener. Minuçhin'in çok iyi konsantre olması, aile içindeki üyeler arasındaki bir ya da birkaç üyenin dışarıya karşı davranışı yapısal olarak kolaylaştırabilir. Onun yaklaşımı ayrıca sorunların çözümüne nasıl çalışılacağı, yapılabilecek aktiviteler hakkında fazlaca bilgi, aile üyelerine verilen görevler hakkında detay bilgi içerir.

Bowen'e geri dönelim, Bowen fazla görev odaklı değil. Bowen daha çok içsel gelişim ve anlamaya yöneliktir. Çalıştığım aileye bağlı, davranışsal müdahale bakımından bir çoğu uygun olurken yapısal ya da sınırdaki sorunlar olabilir. Gene Bowen'la onun yaklaşımında daha çok bir kişiye ya da ailedeki belli kişiler çok açık bir şekilde onlar nesnelere neden öyle olduğunu, onunla geri gidebilirler, farkına varmadan onunla bir yere sıkışıp kalmazlar.

Kendi uygulamamdan çeşitli müracaatçılarla etkileşimde teorinin tamamında ne karar çok iş göreceğine dair iki örneğim var. Şizofreni hastalarının aileleri ile de çalışıyorum ve bir çeşit aile bozulmalarını çokça görebilirsiniz, eyleme yönelik, görev merkezli türlerle çok iyi çalıştığını görebilirsiniz.

JONATHAN SINGER: Söylediğiniz gibi, Bowen ve Minuchin'in her ikisinin de aile terapisine yaklaşımını bilmek çok daha esnek olmanıza izin verdiği gibi müracaatçılarınıza çok daha kapsamlı servis verebilmenizi de sağladığı çok açıktır.

JOSEPH WALSH: Ve ben daha önce sorduğun artılar ve eksiler konusunda seçici olmaya ilişkin bir şey daha eklemek istiyorum.

JONATHAN SINGER: Tamam.

JOSEPH WALSH: Seçici olmanın önemli bir artısı da esnek davranacağına dair ipucu verir.

JONATHAN SINGER: Evet.

Joe Walsh: Vurgulamak istediğim çalıştığımız her çeşit müracaatçı sistemi için çok miktarda esneklik vardır, aile anladığı sürece sunumuna bağlı olarak da bir çok yönden faydalı olabilir, ayrıca kendilerini anlamalarına da yardımcı olur.

JONATHAN SINGER: Bağlantılı olarak, bir çift sorum daha olacak, biraz sıradan ama bağlantılı. Onlardan biri, iyi uygulama kuramı nedir? Diğeri, Sosyal hizmet uzmanı kendi uygulama kuramını geliştirebilir mi? Eğer geliştirebilirse, uygulama kuramının parçaları nelerdir? Klinik sosyal hizmet öğrencileri uygulamaya başladıklarında teorik olarak nasıl bir donanıma sahip olmalıdırlar?

JOSEPH WALSH: Sanırım uygulama teorisinin genel parçaları şunları içerir: bir teorinin önerebileceği bazı çekirdek fikirleri olmalı, insanlar nasıl problem geliştirirler? İnsanlar değişimi gerçekleştirmek için nasıl bir yol izler? İnsanların istedikleri değişimi gerçekleştirmeleri için sosyal hizmet uzmanı nasıl bir yol izlemeli? Uzman-müracaatçı ilişkisinin doğası hakkındaki yaklaşımı nedir? Sosyal hizmet uzmanının kullandığı herhangi bir teori uzmanın hem kullanırken kendini rahat hissedeceği gelişmişlikte olmalı ve hem de müracaatçı ile neler olup bittiğine ilişkin açıklamalar sağlayabilmeli. Teori, ilgili disipline odaklanarak kendinden beklenen desteği sağlayıcı nitelikte olmalıdır.

Bir teoride olması gereken diğer bir şey müracaatçı hakkında farklı detay bilgi geliştirmemize yardımcı olabilmeli. Mesela eğer müracaatçının sahip olduğu kişilerarası problemlerin doğasını anlamaya çalışıyorsam ve şimdi şiddetli ve kalıcı ilişki problemleri olan bir müracaatçı hakkında konuşuyorsam bu müracaatçının geçmişi hakkında neleri bilmem gerektiğini organize etme konusunda nesne ilişkisi kuramı bana yardım eder. Müracaatçıların değişmek istedikleri yönde değişmelerine yardımcı olabilmemi sağlar. Bilgi açıklarını tesbit etmenin de çok önemli olduğunu düşünüyorum.

Jerome Frank ikna ve şifa adlı bir kitap yazdı ve ne mi yaptı, dünyadaki bütün profesyonellere *yardım etmeyi* çalıştı. İyi yardımın (bizim deyimimizle iyi uygulamanın) ortak öğelerini bulmaya çalıştı ve dikkate değer şeyler elde etti, bunlar benim kendi çalışmalarım ve öğretimimde bana klavuzluk etti. Kullandığımız yaklaşım ne olursa olsun kendimizden emin olmalıyız. O (kullandığımız yaklaşım) kendi inancımız ve dünya görüşümüzle bütünleşmeli. Müracaatçı ile yaptığımız çalışmada olaya hakim, bilgi ve beceriye sahip olduğumuzu, ve kendisine önem verdiğimizizi hissettirerek sürdürmeliyiz. Teoriye bağlı olarak, kullandığım mudahale yöntemi hangisi olursa olsun, müracaatçım mantıksal ve anlamlı gelmelidir. Ne yapıyorum, yaptığım şeylerin neden onları daha

işlevsel kılacağına sebeplerine benim müracaatçım da benim kadar inanma ihtiyacındadır.

Diğer bir araştırmacı var, şahsın adını bilmiyorum, yardımın genel öğelerini bulmak için karşı kuramsal çalışma da yaptı, birinin hangi kuramsal perspektifi kullandığının ne önemi var? Oldukça basit, ve bunu seviyorum ve buna katılıyorum. Bu kişinin bulunduğu şey müracaatçı ile iyi çalışma yapmak için düzenli kuramsal donanımına sahip. Yapmamız gereken tek şey sık sık geri-bildirime başvurarak müracaatçıya, "Bu senin için nasıl çalışıyor?", "Ne yaptığım hakkında herhangi sorunuz var mı?", "Size sorduğum ya da bir şeyi niçin söylediğim hakkında herhangi bir sorunuz var mı?" Bütün bunların anlamı iyi bir uygulama teorisi sosyal hizmet uzmanının inandığı, faydalı mudahale stratejileri sağlayan, uygulayıcının değerleri ile tutarlı, ve araştırmalar tarafından destekleniyor olmalıdır.

Araştırmalar tarafından desteklenmesi konusunda şimdiye karar hiç birşey demediğimi farketmişsinizdir, bu hata değildi. Bizi dinleyenlerin bazıları tarafından yanlış anlaşılabilirim. Kanıta dayalı uygulama için gerçekten çok istekli değilim, çünkü insanları tanı grubu olarak alıp aynı tanı grubundan sadece bir kuramsal forum belirleyebileceğinizi düşünmüyorum. Benim için teori aynı zamanda müracaatçı ile geliştirdiğiniz ilişkidir ve bu alanda fazla araştırma görebilmiş değilim, en azından kanıta dayalı olarak adlandırılmış olanını. Şimdi senin sorduğun soruya gelelim; sosyal hizmet uzmanı kendi uygulama kuramını geliştirebilir mi?

JONATHAN SINGER: Evet.

JOSEPH WALSH: Ve, henüz bitirmedim, sanırım belli sosyal hizmet uzmanları yapabiliirdi ama onlar benden çok daha zeki olacaklar. Sosyal hizmet uzmanları kendi uygulama modellerini geliştirebilirler, ve ek olarak, sanırım alandaki sosyal hizmet uzmanları teoriye büyük miktarda katkı, netlik, ve anlam katabilirler, öğrencilerime çok çeşitli yaklaşımları öğretiyorum, onlar alana gidiyorlar, çok kompleks müracaatçılarla çalışıyorlar, ve onlar hangi yaklaşımın uygun olup hangisinin uygun olmadığı konusunda mükemmel pozisyonadırlar. Ve onlar teorinin uygulanırken uygunluğunu ölçme ve gerekiyorsa teori üzerinde düşünme, değerlendirme, öneride bulunma, hatta geliştirebilme konusunda mükemmel pozisyonadırlar. Keşke daha fazla uygulamacı sosyal hizmet uzmanı teori hakkında yazsa. Sadece akademisyenlerin yapması şansızlıktır, çünkü bilirsiniz, ben bile, öreğin, uygulamacı olarak devam ediyorum , artık haftada yirmi müracaatçı almıyorum, yaklaşık haftada beş görüşme yapıyorum ve, bilirsin, eskisi kadar yoğun programım yok. Sosyal hizmet uzmanlarının teoriyi test edip kendi modellerini geliştirmelerini destekliyorum, eğer meyilli iseler, bu yolla mesleğe birçok katkılar sağlarlar.

JONATHAN SINGER: Sanırım son vurguladığım nokta gerçekten ilginç. Sosyal hizmet uzmanları yaptıkları işin ne olduğunu düşünerek teoriyi geliştirip katkı sağlayabilir, ve uygulamayla teorinin nasıl çalıştığını gözleyebilir. Birisi bilişsel-davranış terapisini kullanıyor ve, daha spesifik Back'in bilişsel teorisini kulanyolar, ve gerçekten bu fikirdeki üçlü kavram, kandi hakkında, diğerleri hakkında, ve gelecek hakkındaki düşünceleri dikkatlice araştırıyorlar, gerçekten kritik yapıyorlar, müracaatçılarım için bu görüş uygun mudur? Olması gerektiği kadar uygun mudur, depresyon açısından uygun

mudur, temel inanç, taslak vs açılardan uygun mudur? Ben öğrenciyken hiçbir zaman teoriyi sadece formalite için değil ama pratiğini de geliştirmek için öğreniyorsun diyen bir profesörüm olmadı. Ve şunu hatırla teoriye katkı yapabilirsin. Geri-bildirim sağlamakla aslında teoriyi yaşayan, nefes alan, aktif günlük nesne yapabilirsin. Çünkü sadece onu kitapta okuman onu tamamladığın anlamına gelmez, her zaman teorilere eklenecek birşeyler vardır. Dolayısı ile bunun gerçekten önemli bir nokta olduğunu düşünüyorum.

JOSEPH WALSH: Bağlantılı olarak, birçok teorinin eleştirilmesinin sebeplerinden biri çok fazla farkındalıkla, müracaatçı çeşitliğine dikkat çekilmesi, belli aile tiplerine ya da bazı ailelerin sosyoekonomik düzeylerine göre geliştirildiğine olan inançtan kaynaklandı. Sadece karşı etnik grup, ırksal grup vs. olarak genelleyemezsiniz. Ve bu mezun olup alana giden öğrenciler için kesinlikle gidip destek olacakları çok büyük bir alandır, onlar deneğimin çok fazlasını orada kazanacaklar ve bu tür müracaatçılar ya da o tür müracaatçılar için hangi çalışmanın doğru olduğunu keşfedecekler, ya da bu kültürden insanlarla yüzleştğinde (uygulamada) bu yaklaşım nasıl sınırlanacak?

JONATHAN SINGER: Joe, bu çok bilgilendirici ve benim için çok ilginçti, ve umarım dinleyicilerimiz, teorinin rolü ve uygulama modelleri hakkında aydınlanmışlardır. Eğer biri sosyal hizmet uygulama teorileri hakkında daha fazla bilgi edinmek isterse, onlar için önereceğin kaynaklar var mı?

JOSEPH WALSH: Her zaman öğrencilere önerdiğim, eğer belli teorilerle ilgileniyorlarsa, diyelim ki, bilişsel teori, orjinal kitabından okumak istiyorlarsa, diğer bir deyişle alanın öncülerinden Albert Ellis ya da Aaron Beck tarafından altmışlarda ve yetmişlerde yazılan kitaplar. Sonra konu hakkında bolca güncel kitaplar okumalıdır, böylece bu güne kadarki süreçte teorinin nasıl bir evrimden geçtiğini, karşı kuşaklar tarafından nasıl faydalı bulunduğunu, yaklaşımın nasıl çalıştığını da görebilirler. Benim sosyal hizmet uygulama teorileri hakkında kitabım var, ikinci baskısı Brooks Cole'dan henüz çıktı, inceleyebilirsiniz. Kitabımın adı, "Theories for Direct Social Work Practice" (Doğrudan sosyal hizmet uygulaması için teoriler). 1996'da Francis Turner "Social Work Treatment" (sosyal hizmet sağaltımı) adlı kitap yazdı, sosyal hizmetle ilişkili birkaç teoriyi özetliyor. Kitap okumayı seven herkese Jerome Frank'in "Persuasion and Healing" (ikna ve şifa) adlı kitabını önerebilirim, ilklerden ve klasik, karşı kültürü göz önüne alma, yardım profesyonelliğinde büyük fark yaratmak isteyenler için çok yararlı. İlk aklıma gelenler bunlar Jonathan. Umarım yeterince faydalı olur.

JONATHAN SINGER: Evet, mükemmel. Sözü ettiğin kitaplar için bağlantı ekliyeceğim, böylece dinleyiciler oradan kaynaklara ulaşabilirler. Joe bugün bizimle sosyal hizmet uygulama ve teorileri hakkında konuştuğun için çok teşekkür ederim. Gerçekten zaman ayırdığın için minnettarım.

JOSEPH WALSH: Bundan haz duydum Jonathan. Çok zevkliydi. Teori hakkında düşünmeyi ve konuşmayı çok seviyorum. Ve öğretmenler (hocalar) için son bir şey

söyleyeceğim, benim görüşüm bunların (teori ve uygulamalar) hiç biri karmaşık (anlaşılmaz) olmak zorunda değil, teorilerin çoğunluğu birkaç anahtar fikirle özetlenebilir. Onları öğrenciler için ilginç hale getirebilerseniz , kendiniz ilgi ile vermeye çalışırsanız meslek de iyi bir durumda olur.

--Son--.

Çeviren: İmdat Artan Sosyal Hizmet Uzmanı

imdat@psikososyalhizmet.com

Çevrenin notu: İngilizceden “client” terimi Türkçeye meslek dallarına göre müracaatçı, danışan gibi kavramlar kullanılmaktadır, (hatta psikiyristler) hasta kavramını kullanma eğilimindedirler. Biz burada müracaatçı kavramını tercih ettik. Danışan olarak kullanılmasının da bizce mahsuru yoktur, ancak hasta kavramını kullanmaktan sakınmak gerektiğine inanıyoruz.

“Social Work” için bizde “Sosyal hizmet” ya da “Sosyal çalışma” kullanılmaktadır. Meslek adı için “sosyal hizmet” kavramını tercih ettik..

“Social Worker” için ülkemizde “Sosyal hizmet uzmanı” ya da “sosyal çalışmacı” kavramları kullanılmaktadır. Meslek elemanı için “Sosyal hizmet uzmanı” kavramını kullanmayı tercih ettik.

References and Resources

Chaiklin, H. (2004). Problem formulation, conceptualization, and theory development. In A.R. Roberts & K. R. Yeager (Eds.), *Evidence-based practice manual: Research and outcome measures in health and human services* (pp. 95 – 101). New York : Oxford University Press.

Fiske, S.T., & Taylor, S.E. (1991). *Social cognition* (2nd ed.). New York: McGraw-Hill Inc.

Gomoroy, T. (2001a). A fallibilistic response to Thyer’s theory of theory-free empirical research in social work practice. *Journal of Social Work Education*, 37(1), 26-50.

Gomoroy, T. (2001b). Critical rationalism (Gomoroy’s blurry theory) or positivism (Thyer’s theoretical myopia): Which is the prescription for social work research?. *Journal of Social Work Education*, 37(1), 67-78.

Merton, R.K. (1967). *On theoretical sociology*. New York: Free Press.

Miller, S.M. (1995) Do we need theory? *Social Policy*, 26(2), 51-53.

Robbins, S.P., Chatterjee, P., & Canda, E.R. (1999). Ideology, scientific theory, and social work practice. *Families in society: The Journal Of Contemporary Human Services*, 80(4), 374-384.

Simon, B.L. (1994). Are theories for practice necessary? Yes! *Journal of Social Work Education, 30*(2), 144-148.

Stoesz, D. (1997) The end of social work. In M. Reishch & E. Gambrill (Eds.), *Social work in the 21st century* (pp. 386-375). Thousand Oaks, CA: Pine Forge Press.

Thyer, B.A. (1994). Are theories for practice necessary? No! *Journal of Social Work Education, 30*(2), 148-152.

Thyer, B.A. (2001a). What is the role of theory in research on social work practice? *Journal of Social Work Education, 37*(1), 9-23.

Thyer, B.A. (2001b). What is the role of theory in research on social work practice? *Journal of Social Work Education, 37*(1), 51-66.

Witkins, S.L., & Gottschalk, S. (1988) Alternative criteria for theory evaluation. *Social Service Review, 62*, 211-224.

Psychodynamic Theory

Berzoff, J. (Ed.) (1996). *Inside out and outside in: Psychodynamic clinical theory and practice in contemporary multicultural contexts*. Northvale, NJ: Jason Aronson.

Goldstein, E. G. (1995). *Ego psychology and social work practice* (2nd. ed.). New York: Free Press.

St. Clair, M. (1999). *Object relations and self-psychology: An introduction* (3rd ed.). Pacific Grove, CA: Brooks/Cole.

Cognitive / Behavioral Theory

Berlin, S. (2002). *Clinical social work practice: A cognitive-integrative perspective*. New York: Oxford.

Corcoran, J. (2005). *Building strengths and skills: A collaborative approach to working with clients*. New York: Oxford.

Mattaini, M. A. (1997). *Clinical practice with individuals*. Washington, DC: NASW Press.

Family Theories

Bowen, M. (1978). *Family therapy in clinical practice*. New York: Jason Aronson.

Kerr, M. E. & Bowen, M. (1988). *Family evaluation: An approach based on Bowen theory*. New York: W. W. Norton.

Laird, J. (Ed.) (1999). *Lesbians and lesbian families: Reflections on theory and practice*. New York: Columbia University Press.

Minuchin, S. (1978). *Families and family therapy*. Cambridge, MA: Harvard University Press.

Minuchin, S., Lee, W., & Simon, G. M. (1996). *Mastering family therapy: Journeys of growth and transformation*. New York: Wiley.

Minuchin, S., Montalvo, B., Guerney, B. G., Rosman, B. L., & Schumer, F. (1967). *Families of the slums: An exploration of their structure and treatment*. New York: Basic Books.

Satir, V. M. (1964). *Conjoint family therapy: A guide to theory and technique*. Palo Alto, CA: Science and Behavior Books.

Other Theories and Related Topics

Frank, J. D., & Frank, J. B. (1993). *Persuasion and healing: A comparative study of psychotherapy*. Baltimore: Johns Hopkins.

Frankl, V. E. (1988). *The will to meaning: Foundations and applications of logotherapy*. New York: Meridian.

Garvin, C. D. & Seabury, B. A. (1997). *Interpersonal practice in social work*. Boston, MA: Allyn and Bacon.

Lantz, J., & Walsh, J. (2007). *Short-term existential intervention in clinical practice*. Chicago: Lyceum.

Miller, W. R., & Rollnick, S. (2002). *Motivational interviewing: Preparing people for change* (2nd ed). New York: Guilford.

Monk, G., Winslade, J., Crocket, K., & Epston, D. (1997). *Narrative therapy in practice: The archaeology of hope*. San Francisco: Jossey-Bass.

Thyer, B. A., & Wodarski, J (2006) (Eds.), *Social work in mental health: An evidence-based approach*. Hoboken, NJ: Wiley.

Turner, F. J. (Ed.) (1996). *Social work treatment: Interlocking theoretical approaches*. New York: Free Press.